

**ROBYN
CARR**
MET OPEN ARMEN

Vertaling Sonja van Toorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *The Hero*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland
Vertaling: Sonja van Toorn
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Liam Grant / Stocksy; © FinePic, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0725 0
ISBN 978 94 027 6225 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2021

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Devon McAllister liep over een stille met bomen omzoomde weg. Waar ze precies was, wist ze niet, maar in elk geval ver weg van de familiecompound. Minstens acht uur was ze al onderweg. Inmiddels voelde ze zich zo veilig dat ze niet meer wegdook als er een auto aankwam. Achter haar kwamen de eerste zonnestrallen over de toppen van de heuvels; ze liep dus naar het westen, in de richting van de kust.

In haar armen droeg ze haar drie jaar oude dochter, Mercy, op haar rug een rugzak met een paar kleren en de veertig dollar die ze had gekregen van de vriendelijke onbekende die haar een lift had gegeven. Hoewel ze doodmoe was, wilde ze niet stoppen om uit te rusten voordat ze Highway 101 had bereikt. Af en toe zette ze Mercy neer en nam haar bij de hand, maar dan gingen ze echt ondraaglijk langzaam vooruit.

Er kwam een auto aan, die ze met gebogen hoofd liet passeren. Het was een donkerrode pick-uptruck, oud maar goed onderhouden, die even verderop tot stilstand kwam.

De bestuurder sprong uit de cabine en riep: 'Heb je een lift nodig, *miss*?'

Ze liep naar de wagen toe. 'Ben ik al in de buurt van Highway 101?' vroeg ze.

Het was een oudere man met een rood-wit-blauwe pet.

Op zijn kin en wangen zaten hier en daar stoppels, die hij bij het scheren had gemist. Hoewel het juni was, had hij een jasje aan. ‘Ik moet die kant op. Ik ben op weg naar mijn werk,’ zei hij. ‘Je kunt wel een stukje meerijden.’

De mist die op kwam zetten, wees erop dat ze zich in een dal bevond vlak bij de Atlantische kust.

‘Waar gaat u heen?’ vroeg Devon.

‘Thunder Point. Dat is een klein stadje aan de kust, in Coos County. Ik werk in een strandtent, die open moet zijn voor het ontbijt. Daar werk ik al een paar jaar. Verder zijn het bijna alleen vissersplaatsjes hier.’

Oké, ze was dus niet meer in Douglas County, en Coos County kende ze niet. Eigenlijk kende ze helemaal niets hier in de buurt – ze kwam zelden het terrein af en was nog nooit aan de kust geweest – maar ze wist wel dat Highway 101 langs de hele kust liep, voor haar ver genoeg naar het noorden en zuiden. Highway 5 was dicht bij de compound en groter, en als ze gingen zoeken naar een liftende weggelopen moeder en haar dochter, begonnen ze waarschijnlijk daar. ‘Hoe dicht bij de 101 is dat stadje?’

‘Vrij dichtbij. Zal ik je daar afzetten?’

‘Graag,’ zei ze. ‘Als het niet te lastig is.’

‘Absoluut niet.’

Ze legde haar rugzak in de laadruimte en ging voorin zitten met Mercy op schoot. Toen ze de gordel had vastgemaakt, stopte ze haar handen tussen haar knieën en boog haar hoofd.

‘Ik ben Rawley Goode,’ zei de man.

Zij zei niets.

‘En wie ben jij?’

‘Devon,’ zei ze. Het was misschien niet verstandig om haar echte naam te gebruiken – stel dat er iemand rond kwam neuzen en naar ene Devon vroeg – maar ze was te moe om te liegen. En te nerveus. Gelukkig had ze niet Zuster Devon gezegd.

‘Nou, je bent toch geen gevluchte gevangene, Devon?’

Ze keek hem aan. ‘Is er een gevangenis in de buurt dan?’

Hij glimlachte. ‘Het was een grapje. Waar ga je heen?’

Omdat ze niets beters wist te verzinnen, antwoordde ze: ‘Seattle. Uiteindelijk.’

‘Zo.’ Hij floot tussen zijn tanden. ‘Dan moet je nog wel een eindje. Hoe kwam je zo op dit stille weggetje verzeild?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik ben er afgezet. Maar ik ben op weg naar de 101.’

‘Helemaal liftend?’

Ze knikte. Het eerste stuk, de berg over, was geregeld, in het diepste geheim. ‘Op de 101 is natuurlijk meer verkeer,’ zei ze.

‘En meer politie. Kijk maar uit.’

‘Ik let wel op.’ Devon was helemaal niet op weg naar Seattle. Dat had ze alleen gezegd omdat ze daar was opgegroeid. Een van de kleinere steden langs de kust was prima. Klein, maar groot genoeg om iets van een opvangcentrum te hebben. ‘Ik ken deze omgeving niet zo goed,’ zei ze. ‘Is er langs de kust een wat grotere plaats? Zo groot dat er een opvangcentrum of zo is?’

‘Een paar,’ antwoordde Rawley. ‘Moet je horen, ik heb een idee. Jij bedenkt waar je precies heen wilt, en dan regel ik vervoer voor je. Wat denk je daarvan?’

‘Hoezo?’ vroeg ze argwanend. ‘Waarom zou u dat doen?’

‘Ik heb ook in jouw situatie gezeten. Liften, zoeken hoe je komt waar je wezen moet, af en toe om hulp vragen. Meestal ging ik naar een instelling voor oorlogsveteranen.’ Hij zweeg even. ‘Heb je tijd voor een ontbijtje? Want dat doe ik ’s ochtends altijd: koffiezetten, eierbroodjes opwarmen, kijken naar de zon die boven de bergen opkomt. En het is niet ver van de snelweg vandaan. Dan kan ik je op de kaart laten zien waar je bent, terwijl jullie wat eten.’

‘Nee, dank u. Ik heb een paar appels bij me.’

‘Ik weet hoe het is om geen geld te hebben,’ zei hij. ‘Geldgebrek is veertig jaar een oude bekende van me geweest. Die kaart kost je niks, en het ontbijt ook niet. Na het ontbijt breng ik je naar een plek waar je goede kans hebt op een volgende lift. Je loopt geen enkel risico. Ik geef toe dat ik niet altijd de goedheid zelve ben geweest, maar ik heb nog nooit iemand kwaad gedaan. Bewaar die appels maar voor een andere keer.’

Rawley wist het niet helemaal zeker, maar hij vermoedde dat de jonge vrouw van The Fellowship kwam, een kleine religieuze gemeenschap aan de rivier in Douglas County. Ze droeg hun uniform, of habijt, hoe je het noemen wilde: overall, stevige schoenen, T-shirt met lange mouwen met één knopje bij de hals. Haar haar hing in een lange dikke

vlecht op haar rug. Zelf had hij hun ook wel eens geld gegeven, en elke keer viel het hem op dat de vrouwen er allemaal hetzelfde uitzagen, terwijl de paar mannen die erbij waren hun eigen combinaties hadden gemaakt met een spijkerbroek, een overhemd, een hoed en een bodywarmer. Een paar maanden eerder, toen Cooper de oude hengelsportzaak annex bar had verbouwd tot modern café, had Rawley de gebruikte professionele wasmachines en drogers en een hoop keukenspullen die ze niet nodig hadden naar het terrein van The Fellowship gebracht.

Het was een gesloten gemeenschap, maar hij wist dat ze bij de weg een kraampje hadden waar ze hun eigen producten verkochten, quilts en geweven stoffen. Hij was er één keer gaan kijken. Het waren vooral de vrouwen die zaken deden; de mannen hielpen soms met het zware werk maar hielden vooral de boel in de gaten. Op de Farmer's Market in Myrtle Creek zag hij hen ook wel eens. Daar hadden ze soms een stalletje. Ook daar stonden de vrouwen in een groepje bij elkaar en hielden de mannen van afstand toezicht.

Verder dacht hij nooit aan die sekte, tot hij vanmorgen vroeg deze jonge vrouw langs de verlaten weg had zien lopen met haar kind. Nu vroeg hij zich af hoe het er eigenlijk aan toe ging bij die lui. Veel mooie zachtaardige glimlachende jongedames, die in de gaten werden gehouden door grote zwijgzame mannen die duidelijk de touwtjes in handen hadden.

Het meisje maakte een schrikachtige indruk, dus pakte hij

het behoedzaam aan. De hele rit, twintig minuten was het nog naar Thunder Point, hield hij het gesprek luchtig. ‘Het wordt een mooie dag vandaag,’ zei hij bijvoorbeeld, of: ‘De mist zal vandaag wel snel optrekken met die zon. Het zou een graad of twintig worden, dat is een hittegolf op zee.’

Zij zei niet veel, alleen af en toe ‘hm-m’. Haar dochtertje had haar hoofd tegen haar schouder gelegd, en soms fluis-terden de twee iets tegen elkaar. Toen ze het laatste stuk heuvelafwaarts reden en voor het eerst uitzicht hadden op de rotsachtige kust en de baai waaruit net de mist opsteeg, was ‘wauw’ het enige wat ze zei.

‘Mooi, hè?’ zei hij.

Even later kwamen ze aan bij de bar. Rawley parkeerde de pick-up aan de achterkant en draaide de deur van het slot. Het was precies zes uur. ‘Kom binnen. Ga lekker zitten, dan zet ik koffie. Ik heb ook nog wel wat fruit en eieren. En Cooper, de eigenaar, is dol op cornflakes. Houdt die kleine van Frosty Flakes?’

‘Alles is goed. Het is echt heel erg aardig van u.’

‘Zoals ik al zei, ik heb vaak genoeg in jouw schoenen ge-staan. Ik heb nog veel goed te maken.’ Toen hij zich om-draaide om de boel op te starten, stond de koffie al door te lopen. Hij keek naar buiten en zag een man in zijn eentje met een peddelplank op de golven. Dat zou Cooper wel zijn, voor zijn ochtendgymnastiek.

Op dat moment kwam er een terreinwagentje het strand over scheuren, een Razor ATV met een grote zwart met wit-te Deense dog op de passagiersstoel. Kennelijk had Sarah,

Coopers vrouw, een dag vrij van haar werk bij de kustwacht. Mooi, dacht Rawley. Cooper en Sarah zouden wel even zoet zijn op het water. Dan had hij even de tijd om te bedenken wat hij met Devon moest.

Want het was duidelijk dat er iets moest gebeuren. Een vrouw die met een klein kind en één klein rugzakje zonder geld en zonder vastomlijnd plan 's ochtends vroeg op zo'n afgelegen weggetje liep... Dan begreep toch iedereen...

Hij maakte een hoekje van een schone handdoek nat met warm water en gaf die aan Devon, voor het geval ze zich een beetje op wilde frissen. Meteen begon ze haar handen en gezicht ermee schoon te vegen, en toen die van haar dochtertje. Met een haast onhoorbaar 'bedankt' legde ze de handdoek op de toonbank.

Ondertussen was hij in de weer met melk, fruit en een doos Frosty Flakes. Hij zette alles voor hen neer, met twee bordjes en twee kleine glaasjes. Toen haalde hij twee eierbroodjes uit de koelkast en legde ze in de magnetron.

Devon deelde alles met haar dochtertje. Pas toen hij de broodjes voor hen neerzette, zei ze wat ze de hele tijd al dacht: 'Wat veel eten.'

'Van reizen krijgt een mens honger,' zei Rawley, een beker koffie voor zichzelf inschenkend. Om moeder en kind rustig te laten genieten van hun eten, liep hij met zijn koffie het terras op. Uit eigen ervaring wist hij dat ze minder zouden eten als hij erbij bleef staan kijken, en bovendien kon hij zo in de gaten houden wanneer Cooper en Sarah terugkwamen.

Sarah had Hamlet, de grote Deense dog, vastgemaakt aan een van de palen van de steiger en peddelde nu op haar eigen plank het water op. Rawley zette de dubbele deuren naar het terras open om Cooper te laten zien dat hij op zijn post was en om klanten te laten weten dat ze welkom waren. Cooper en Sarah zwaaiden nog even naar hem, voordat ze soepel glijdend over het kalme water de zeemist uit de baai gingen verdrijven.

Toen Rawley even later weer naar binnen ging, zag hij tot zijn tevredenheid dat Devon en haar dochter flink hadden gegeten. Glimlachend hield hij vanachter de toonbank de koffiepot op. ‘Jij ook nog?’

‘Heel graag, *sir*.’ Met een servetje veegde ze langs haar mond. ‘Als u uw naam en adres geeft, kan ik u later misschien een wederdienst bewijzen.’

‘Bewijs iemand anders maar een dienst, Devon, dat heb ik veel liever,’ zei hij. ‘Zo doe ik het zelf, als het even kan.’

‘Natuurlijk. Dat zal ik ook doen.’

‘Dus... een wat grotere plaats, met iets van een opvangtehuis?’

‘Dat lijkt me een goed uitgangspunt,’ zei ze.

‘Mag ik vragen hoe je in deze situatie verzeild bent geraakt?’

Strijkend over de rug van haar dochter, haalde ze diep adem. ‘Niets bijzonders. Ik ben mijn baan kwijtgeraakt en heb nog niks anders kunnen vinden. Omdat ik van mijn uitkering niet rond kon komen, moest ik mijn huis uit, en ik heb geen familie waar ik bij in kon trekken. Vandaar.’

‘Wat voor soort werk zoek je?’ vroeg hij.

Ze lachte een beetje. ‘Ik werk al sinds mijn vijftiende; ik kan van alles. Op kantoor, als serveerster, in de verpleging. Ik heb zelfs een tijdje op een boerderij gewerkt. Ik heb veel schoonmaakbaantjes gehad, gekookt, veel in de kinderopvang gewerkt – ik ben ooit onderwijsassistent geweest op een kleuterschool. Daar heb ik een opleiding voor gevolgd. Maar niets verdiende genoeg om goed van rond te komen, met Mercy erbij. Haar vader is vertrokken. Snapt u?’ Vragend hield ze haar hoofd scheef. ‘Heel eenvoudig. Gewoon domme pech. Slechte timing.’

Rawley leunde op de bar. ‘Weet je, een eind verderop, aan de rivier, zit zo’n religieuze groepering. The Fellowship noemen ze zichzelf. Daar kan ik je wel heen brengen, misschien dat zij je op kunnen nemen in hun –’

‘Nee!’ riep ze verhit uit. ‘Nee, alstublieft! Als u me gewoon naar Highway 101 kunt brengen...’

Hij stak zijn eeltige hand in de lucht. ‘Rustig maar,’ zei hij. ‘Devon, ik weet dat je daarvandaan komt. Ik weet niet waarom, maar het is overduidelijk dat je er weg moest, als je midden in de nacht met je kind die hele berg over wandelt...’ Hij fronste. ‘Ze ís toch wel jouw kind, hè?’

‘Natuurlijk!’ Ze sloeg haar ogen neer. ‘Iemand heeft me naar de andere kant van de berg gereden. Nu moest ik maar eens opstappen...’

Het kind leek sprekend op haar moeder; Rawley had het alleen even zeker willen weten. ‘Blijf zitten. Ik kan je helpen. Jij en die kleine zijn veilig bij mij, dan heb jij de tijd om alles

op een rijtje te zetten. Je moet niet langs de Highway gaan staan liften, veel te gevaarlijk.'

Met haar grote blauwe ogen keek ze naar hem op. Haar mond stond een beetje open. Het meisje speelde met de laatste cornflakes in haar schaalte en leek niet te luisteren. 'Waarom?' fluisterde ze.

'Dat heb ik al verteld. Wil je meer weten? Er was een keer een oorlog, zo lang geleden dat jij er waarschijnlijk niets van afweet, en toen ik daaruit terugkwam, was ik een wrak en wilde niemand meer iets met me te maken hebben. Met ons allemaal niet. Veel van ons gingen zwerven, in de hoop dat die herrie in onze kop vanzelf over zou gaan. Natuurlijk, de regering bood nazorg, maar die mensen wisten ook niet wat ze met Vietnam-veteranen aan moesten. Zoals ik al zei, heb ik veel hulp gehad. Liefdadigheid. Af en toe had ik een klus, soms sliep ik bij de opvang voor veteranen. Nu heb ik een huisje en een echte baan. Dat is mijn verhaal. Vertel jij jouw verhaal maar als je er klaar voor bent. Alleen moeten we ondertussen wel het een en ander aan je veranderen, want je kunt van kilometers afstand zien waar jij vandaan komt.'

Haar ogen werden groot van schrik, maar ze zei niets.

'Die overall, die vlecht... Als Cooper, de baas, besluit om nog iets te gaan doen vandaag en hierheen komt, dan ga ik met jou kleren halen waar niet Commune for Christ van afstraalt, of hoe het ook heet waar je vandaan komt.'

'The Fellowship,' verbeterde ze hem zachtjes.

'En als je hier niet op wilt vallen, dan moet die vlecht er ook af, ben ik bang. Mee eens?'

Peinzend beet ze op de binnenkant van haar wang. 'Ik weet wel iets van de Vietnam-oorlog, hoor,' zei ze toen.

'Wees maar blij dat je het je niet kunt herinneren.'

Na weer even nagedacht te hebben, zei ze: 'Misschien ben ik niet ver genoeg weg. Van de commune, bedoel ik.'

'Denk je dat ze je hier komen zoeken?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik weet niet. Ik denk het niet, eigenlijk. Het zijn geen slechte mensen, maar...'

Rawley wachtte even. 'Maar?' drong hij toen aan.

'Ze wilden niet dat ik wegging. En dat heb ik toch gedaan.' Strijdlustig besloot ze: 'En we gaan niet terug.'

Hij schraapte zijn keel. 'Dan spelen we op safe. Als je iemand van die lui in de buurt ziet, waarschuw je me maar. Ik kom hier al vier jaar lang bijna elke dag en heb hier nog nooit iemand van daar gezien. In Elmore, waar ik woon, een halfuurtje rijden hiervandaan, heb ik ook nog nooit zo iemand gezien. Maar er is natuurlijk een kansje dat iemand van hier wel eens daar is geweest, bij dat stalletje van jullie, bij jullie terrein zeg maar, dus het blijft verstandig om iets aan je uiterlijk te doen. Het kan werken, maar dan moet je wel één ding doen.'

'En dat is, Mr. Goode?' Ze had zijn naam onthouden. Slim, zeker voor iemand die de hele nacht niet had geslapen en waarschijnlijk aan het eind van haar Latijn was.

'Je moet vertrouwen op een vreemde, *miss*.'

Weer sloeg ze haar ogen neer. 'De vorige keer dat ik dat deed...'

'Ja, daar kan ik me iets bij voorstellen. Ik hoef het hele

verhaal niet te horen,' zei hij. 'Ik dacht dat het wel veilig zou zijn daar, een plek waar mensen opgevangen worden. Met goede daden en zo. Maar als het een behoorlijke club was geweest, dan had je niet midden in de nacht hoeven te vertrekken, zonder een cent op zak. Ik ben misschien oud en een beetje traag van begrip, maar ik ben niet gek.'

'In het begin was het er ook veilig en hebben ze me er goed opgevangen. Maar dat duurde niet lang.'

'Moet je horen, *miss*. We doen het zo: we gaan naar de Walmart om kleren voor je te kopen, en dan breng ik jou en die kleine dame daar naar mijn huis. Daar is het warm en veilig en heb je een dak boven je hoofd. Er zit eten in de koelkast. Als je wilt, kun je zeggen dat je familie van me bent – de dochter van mijn achternicht of zo. Directe familie heb ik niet.'

Daar moest Devon zowaar om glimlachen. 'Ik ook niet, Mr. Goode.'

'Zeg maar Rawley.'

'Rawley,' herhaalde ze. 'Ik weet niet zeker of...'

'Devon, op dit moment kun je niet anders dan vertrouwen op mensen die je niet kent. Liften langs de snelweg is niet bepaald veiliger, dat kan ik je wel vertellen. Op deze manier heb je in ieder geval even de tijd om in een veilige omgeving te bedenken wat je verder wilt.'

Spencer Lawson was net in Thunder Point komen wonen. Hij had een baan gekregen als sportmanager en coach bij de plaatselijke *high school* en woonde met zijn zoon van tien in

de caravan van Cooper, tot hij iets voor zichzelf had gevonden. Het was een beetje krap, vooral in de badkamer, dat moest hij toegeven, maar aan de andere kant was het heerlijk om elke dag wakker te worden met uitzicht op de baai. Een echte keuken had hij niet, maar hij hield toch niet van koken. Trouwens, op een steenworp afstand had hij het equivalent van twee volledig uitgeruste keukens en een buitenbarbecue.

Hij was al een tijdje wakker en had besloten om met zijn lege koffiebeker naar de bar van Cooper te wandelen. Austin lag nog te slapen – die had het hele tweepersoonsbed weer ingepikt. In de caravan deelden ze een slaapkamer, maar als je met Austin in één bed lag, was het net alsof je de hele schoolklas erbij had. Meestal vluchtte Cooper dus maar naar de bank.

Toen hij het terras op liep, hoorde hij stemmen door de openslaande deuren. Een vrouwenstem, die zei: ‘Nee, alstublieft!’

Meteen bleef hij staan. Hij hoorde Rawleys sussende stem. ‘Devon, ik weet dat je daarvandaan komt. Ik weet niet waarom, maar het is overduidelijk dat je daar weg moest...’

In de verte gleden Cooper en Sarah soepel over het wateroppervlak, zag Spencer. Hun peddels bewogen synchroon op en neer. Stilletjes ging hij op het terras zitten en luisterde schaamteloos het gesprek af. In vijf minuten had hij het hele verhaal begrepen: er was een jonge vrouw, die met een kind was weggelopen uit een of andere commune of religieuze sekte. En Rawley wilde haar niet alleen helpen, hij wilde haar ook helpen het geheim te houden. Hoewel hij het liefst

de bar in was gelopen om deze jongedame met eigen ogen te aanschouwen, wilde hij hun gesprek niet verstoren.

Even later kwamen Sarah en Cooper aan land. Ze zetten hun planken tegen de steiger en maakten de grote Deense dog los. Als een speer stoof Hamlet op de bar af. Dit was het moment.

Spencer stond op om hen op te vangen. Eerst begroette hij de hond, die hij stevig over zijn kop en oren wreef. ‘Hé, Ham. Hoe gaat het, makker?’

Ondertussen kwamen Sarah en Cooper op hun gemak de trap naar het terras op. ‘Is er iets?’ vroeg Cooper aan Spencer.

‘Mijn koffie is op,’ antwoordde Spencer, zijn beker in de lucht houdend.

‘Bij jou is er altijd wel wát op,’ zei Cooper. ‘Kom verder, Rawley zal wel koffie hebben staan. En je hebt vast toevallig ook zin in ontbijt.’

‘Toevallig wel, ja.’

‘Waar is je zoon?’

‘Die heeft het hele bed weer ingepikt. Slaapt als een roos.’

Cooper grinnikte. Woest kwispelend, hopen op een snoepje, liep Ham met hen mee naar binnen. Meteen zagen ze de jonge vrouw met de vlecht en het kleine meisje aan de bar zitten.

Bij het zien van Hamlet begon het meisje te stralen. ‘Mama, kijk! Pony, binnen!’

De vrouw schoot in de lach en sloeg toen snel haar hand voor haar mond. Haar blauwe ogen twinkelden. Ham stond al bij het meisje; hij was dol op kinderen.

‘Het is maar een hond, meidje,’ zei Cooper. ‘Wil jij hem zijn koekje geven? Wel uitkijken, hoor. Hij kwijlt enorm. Maar hij bijt niet.’ Hij viste een groot hondenkoekje uit een pot op de bar en liet het meisje die aan Ham geven. Ze legde het koekje plat op haar handpalm, alsof ze een paard ging voeren. Pas toen keek Cooper naar de vrouw. ‘Hallo, ik ben Cooper. Dit is mijn vriendin, Sarah. En mijn vriend, Spencer.’

‘Dit is de dochter van mijn nicht, Coop,’ zei Rawley. ‘Nou ja, achternicht. Of achterachternicht. Devon. Ze komt op bezoek.’

Met een vragende blik in de ogen hield Cooper zijn hoofd scheef. ‘Devon... en verder?’

Op die vraag gaf Rawley geen antwoord, omdat hij het antwoord niet wist.

Na een korte stilte zei Devon: ‘McAllister. En dit is mijn dochter, Mercy.’

‘Aangenaam. Had even gezegd dat je familiebezoek kreeg, Rawley, dan had je een dag vrij kunnen krijgen.’

‘Och, het was een spontane actie. Maar als je me een dag kunt missen, graag. Dan kan ik haar wat van de omgeving laten zien. Ze zullen ook wel moe zijn van de reis. Dan breng ik ze naar huis en kom ik meteen terug.’

‘Nee, nee, je kunt gerust de hele dag wegblijven. Ik doe de bar wel, en Landon zal ook zijn neus nog wel laten zien, als hij uit bed kan komen. En anders is Spencer er ook nog...’

‘Is dat oké, wat jou betreft?’ vroeg Rawley.

Spencer keek naar het duo, moeder en kind. De moeder had een heel gewoon gezicht, maar straalde toch schoon-

heid uit. Ze was nog heel jong, begin twintig misschien. En kwetsbaar. Hij vroeg zich meteen af hoe ze terecht was gekomen in een commune waar ze haar niet meer hadden willen laten gaan, en moest de neiging onderdrukken zich ermee te bemoeien, haar te beschermen.

‘Tuurlijk,’ zei Cooper. ‘Als je meer tijd nodig hebt, laat dat dan op tijd weten, dan kan ik iets regelen. Hoelang ben je van plan te blijven?’

Weer antwoordde de vrouw niet, en Rawley zei: ‘Dat weten we nog niet. Wat mij betreft kan ze wel een paar dagen of weken blijven. Mij loopt ze niet in de weg. Oké, als je zeker weet dat je me kunt missen, dan moesten we maar eens gaan. Zijn jullie zover?’

‘Ja,’ zei Devon. ‘Bedankt. Leuk jullie ontmoet te hebben.’

Langzaam liepen ze met zijn drieën naar Rawleys truck. Loeiend sloeg de motor aan. Twee minuten later draaide de truck de weg op, richting Highway 101.

Veelbetekenend keek Cooper naar Sarah en Spencer. ‘Rawley heeft helemaal geen familie.’

‘Nou ja, een achternicht, of achterachternicht...’ zei Sarah.

‘En dan niet laten weten dat je komt?’ vroeg Spencer. ‘Neuh, da’s geen familie. Daar durf ik mijn laatste cent om te verwedden.’ Hoewel hij niet precies wist waarom, zei hij niets over het gesprek tussen Rawley en Devon dat hij had afgeluisterd.

‘Dat is inderdaad een beetje vreemd,’ beaamde Cooper. ‘Nu ís Rawley ook wel een beetje vreemd, maar hij is niet... hoe zal ik het zeggen?’

‘Geen kidnapper? Geen serieverkrachter?’ opperde Sarah.

‘Waarschijnlijk heeft hij ze ergens opgepikt terwijl ze aan het liften of bedelen of zo waren. De meeste mensen weten het niet, maar Rawley is heel vrijgevig. Ruimhartig. Hij laat niet graag zien hoe behulpzaam hij is. Hij doet altijd een beetje nukkig en zwijgzaam, maar hij zou een arme sloeber nog de laatste draad aan zijn lijf geven. Toen we Bens spullen uitzochten, na zijn dood, is Rawley alle kleren naar een daklozenopvang gaan brengen. Nadat hij alles eerst zelf had gewassen. Tassen vol! Hij is heel gul. Geeft alles weg. Ik maak me geen zorgen om die moeder en dochter, eerder om Rawley. Ik hoop maar dat ze hem niet belazeren.’

‘Misschien moet je het daar met hem over hebben,’ stelde Spencer voor. ‘Stel dat dat gebeurt? Dat ze misbruik maakt van zijn ruimhartigheid?’

‘Ik kan het proberen,’ zei Cooper. ‘Maar het zal niet makkelijk zijn hem iets uit het hoofd te praten. Die Rawley... die maakt er echt een kunst van om zo weinig mogelijk te zeggen.’

‘Dat meisje leek wel vijftien,’ zei Spencer fronsend. ‘Hij zal wel hebben gezien dat ze in de problemen dreigde te komen.’ Hij wierp een blik op de borden op de bar. ‘Kijk, hij heeft ze ook iets te eten gegeven.’